

Arrest

nr. 138 765 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 14 september 1998 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 6 januari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een onontvankelijkheidsbeslissing.
- 1.3. Op 25 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.
- 1.4. Op 6 oktober 2000 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing vermeld in punt 1.3. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State.
- 1.5. Op 22 december 2000 wordt aan de tweede verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.6. Op 24 januari 2002 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.4. bij arrest nr. 102.884.
- 1.7. Op 11 december 2002 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.5. bij arrest nr. 113.518.
- 1.8. Op 25 april 2003 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.9. Op 11 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.10. Op 4 maart 2004 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 16 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.
- 1.12. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State van het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.9. bij arrest nr. 177.285.
- 1.13. Op 3 augustus 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet in.
- 1.14. Op 31 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.15. Op 23 juni 2010 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.16. Op 19 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.17. Op 20 juli 2010 dienen de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet.
- 1.18. Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen

voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.19. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. ontvankelijk is.

1.20. Op 18 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18. bij arrest nr. 73 475.

1.21. Op 19 april 2012 dienen de verzoekende partijen nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zijn (betrokkenen leggen brieven voor van getuigen waaronder de burens en foto's), dat mevrouw hulpvaardig is (getuigenis: verzorging van een mindervalide vrouw) dat ze uiterst werkwilbig zijn en dat de kinderen schoolgaan zijn (betrokkenen leggen schoolattesten voor en verklaringen van de schooladministratie) en de spijtbetuigingen betreffende hun valse nationaliteit, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hebben getracht een verblijfsvoordeel te bekomen door opgave van een valse nationaliteit waarmee ze de Belgische overheidsdiensten hebben trachten te misleiden. Betrokkenen verblijven sinds eind jaren '90 in België en pas in 2012 maken ze hun werkelijke nationaliteit bekend. Mevrouw maakte bovendien gebruik van een vals identiteitsdocument, met name een valse UNMIK-geboorteakte. Door hun werkelijke nationaliteit te verbergen hebben ze de openbare orde geschaad.

Volgens een schoolattest van het Katholiek Basisonderwijs Oudenaarde zou het aangewezen zijn dat het kind E.D. (...) aangepast onderwijs zou kunnen blijven volgen gezien zijn leermoeilijkheden. Hij zou een algemene ontwikkelingsvertraging kennen en individueel opgevolgd worden door logopedisten en orthopedagogen. In het dossier van betrokkenen zit echter geen enkel bewijs dat aangepast onderwijs voor het kind niet in Albanië voorhanden is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”* en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Zij weerhouden ook een manifeste beoordelingsfout.

3.1.1. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij heeft nagelaten hun aanvraag van 18 april 2012 overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet en overeenkomstig de *“Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”* te toetsen aan de op het ogenblik van de aanvraag nog steeds in voege zijnde *“Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”*. Zij betogen dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, dat derhalve gelet op voorgaande, de verwerende partij gehouden is en blijft hun aanvraag van 18 april 2012 overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet en overeenkomstig de *“Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”* op een afdoende en zorgvuldige manier te toetsen aan het door de verzoekende partijen ingeroepen criteria van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, met name de criteria 1.1, 1.2, 2.7 en 2.8.A. Zij menen dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou vernietigd zijn door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van de verwerende partij aan zijn eigen uitspraken en mededelingen, dat het vertrouwensbeginsel er immers voor pleit dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet. De verzoekende partijen vervolgen dat de bestreden beslissing wel nog verwijst naar het feit dat zij zich beroepen op de instructie doch nalaat hierop in te gaan en nalaat te motiveren of zij al dan niet onder deze instructie vallen terwijl de verwerende partij wel heeft laten weten dat zij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij de verzoekende partijen dat, als zij onder de voorwaarden vallen, zij er op zouden mogen vertrouwen geregulariseerd te worden. Zij geven aan dat zij meenden te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op de toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan, dat er immers geen enkele redelijke verantwoording is waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de instructie en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de instructie na de vernietiging ervan door de Raad van State op 9 december 2009 wel erna door de verwerende partij werd toegepast in de praktijk.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen hun betoog opbouwen rond het volgens hen wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partijen dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van

een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partijen aldus betogen dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriepen alsnog op hen hadden moeten worden toegepast en de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie vallen, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen zich immers niet kunnen beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In hun synthesememorie beroepen de verzoekende partijen zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij voeren ook het bestaan van een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing nalaat ook maar enige motivering te geven waarom hun duurzame lokale verankering in België niet zou volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen, dat aan hen, na jaren gedogen verblijf in België, door de verwerende partij een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt. Na een theoretische uiteenzetting betreffende het redelijkheidsbeginsel, menen de verzoekende partijen dat de kennelijke wanverhouding tot uiting komt in het feit dat zij sinds 1998 in België wonen, dat hun kinderen in België geboren zijn en schoollopen, dat hun oudste kind in België nauw opgevolgd wordt gezien zijn algemene ontwikkelingsvertraging, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat hun aanwezigheid een overlast heeft veroorzaakt, dat zij goed aanvaard zijn, hulpvaardig en uiterst werkwilbig zijn, kortom dat zij geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Voorts menen de verzoekende partijen dat de verwijzing naar hun vroegere gebruik van valse nationaliteit en het neerleggen van valse UNMIK-geboorteakte geen afbreuk doet aan de verplichting in hoofde van de verwerende partij om haar beslissingen op een afdoende manier te motiveren.

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Betreffende de duurzame lokale verankering en hun verblijf in België wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat dit geen gronden zijn voor een verblijfsregularisatie, verder wordt gemotiveerd dat de betrokkenen hebben getracht om een verblijfsvoordeel te bekomen door opgave van een valse nationaliteit waarmee ze de Belgische overheidsdiensten hebben trachten te misleiden, dat zij sinds eind de jaren '90 in België verblijven doch pas in 2012 hun werkelijke nationaliteit

bekend maakten, dat door hun werkelijke nationaliteit te verbergen ze de openbare orde hebben geschaad alsook dat de betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing nalaat ook maar enige motivering te geven waarom hun duurzame lokale verankering in België niet zou volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Door louter de door hen in het kader hun aanvraag ingeroepen elementen te herhalen en te stellen dat de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding is tot die elementen, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing enige wetsbepaling of enig beginsel van behoorlijk bestuur schendt. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partijen tonen het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Ook met de het louter stellen dat de verwijzing naar hun vroegere gebruik van een valse nationaliteit en het neerleggen van een valse UNMIK-geboorteakte geen afbreuk doet aan de verplichting van de verwerende partij om haar beslissingen op afdoende wijze te motiveren, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij door de door verzoekende partijen aangehaalde elementen, waaronder de duurzame lokale verankering, niet te aanvaarden als gronden voor een verblijfsregularisatie gelet op het feit dat de verzoekende partijen door hun werkelijke nationaliteit te verbergen de openbare orde hebben geschaad, kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

De verzoekende partijen maken een schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Zij tonen evenmin een manifeste beoordelingsfout aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER